

METHODS AGAINST PRODUCTION (LESSON 1)

to work
 in vain
 to work
 without a clear goal
 not to work
 to work on things unconnected
 to write badly written pieces
 to lay down and let thoughts flow
 to lay down going through all the pains in one's body
 to destruct all one's own ideas
 to work profoundly on things no one else will ever appreciate
 to work on things you don't appreciate yourself
 to doubt everything you do
 to drink a bottle of wine on your own in the afternoon and feeling bad that being drunk prevents you from working – pitying yourself
 to masturbate 5 times a day
 to avoid tables and chairs
 to wear training trousers
 to look at the dirt in your house
 to close your eyes
 to play with pimples in the mirror
 to surf between ubuweb, aaaarg and facebook, having the 3 windows open
 to read about Paris Hilton's pregnancy
 to stare at the ceiling wondering what to do with your life
 to consider calling people
 to think of past works and be ashamed
 to think about canceling future works
 considering to change job
 considering suicide
 then falling asleep
 checking emails every 5 minutes hoping no one wants anything
 to block any constructive thought.

SARAH VANHEE (OOSTENDE, 1980) STUDEERDE WOORDKUNST AAN HET LEMMENSINSTITUUT EN VOLGDE DAARNA DE MIMEOPLEIDING IN AMSTERDAM. IN 2007 STOND ZE OP TAZ MET HAAR AFSTUDEERVOORSTELLING 4.000 TREES, A RED DRESS AND AN APPLE (POSSIBLE STORY). TEGENWOORDIG WERKT ZE ONDER MEER VOOR PRODUCTIEHUIS FRASCATI (NL).

TELEX

Café Koer wordt vanavond om 21u ingewijd door een Oostendse band: Poorboys & Pilgrims. Om 22u30 start de Belgische reaggaband Windub, met dj-sets van DJ Sava voor en na de concerten.

Er zijn 3 nieuwe namen in de Nomaden:

Nomaden 1: Kamdam Collectief met *Buzz and I upperware*

Nomaden 2: Hedwig Houben met *Een korte uitleg over mijn kunstenaars praktijk in kleur en vorm*

Nomaden 3: Hedwig Houben met *Zes nieuwe mogelijkheden voor een sculptuur*.

Op zondag 1 augustus is er om 11u een extra voorstelling Marollenopera in Zonnebloem

Op zaterdag 30 juli is er om 12u30 een lunch & punch met *rekto:verso* in de tent op het Zeeheldenplein.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Tina Ameer, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeyen, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Stefan Vanfleteren

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT, TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

TAZETTE #1

THEATERAANZEE.BE DONDERDAG 29/07/2010

Het is zover. Vandaag barst het festival los in al zijn geledingen, met de eerste Nomadenwandelingen, het eerste Koerconcert, de eerste Jong Muziekact en nog zoveel meer... Maar gisteravond werd de kop er, voor beperkt publiek weliswaar, al vakkundig afgebeten door Sioen & de TAZ Band onder leiding van Serge Feys. De Gentse zanger Sioen nam de uitdaging aan om zich op de Motowncatalogus te storten, geruggensteund door de vaste begeleidingsband van Arno, en beleefde gisteravond in Club Terminus een meer dan geslaagde try-out.

Ain't no Motown high enough for Sioen. Dat belooft voor het concert woensdag op Café Koer!

Allez-hop is tevens het eerste woord in een alfabetinterview met theatercoördinator Maarten Soete, die dit jaar zijn eerste editie van TAZ meemaakt. Het volledige alfabet vindt u elders in deze TAZette en op de website van het festival, www.theateraanzee.be. Welkom op het festival, welkom in deze kolommen...

GEZOCHT EN GEVONDEN: STEPHAN VANFLETEREN EXPO ALLER/RETOUR OP LOCATIE

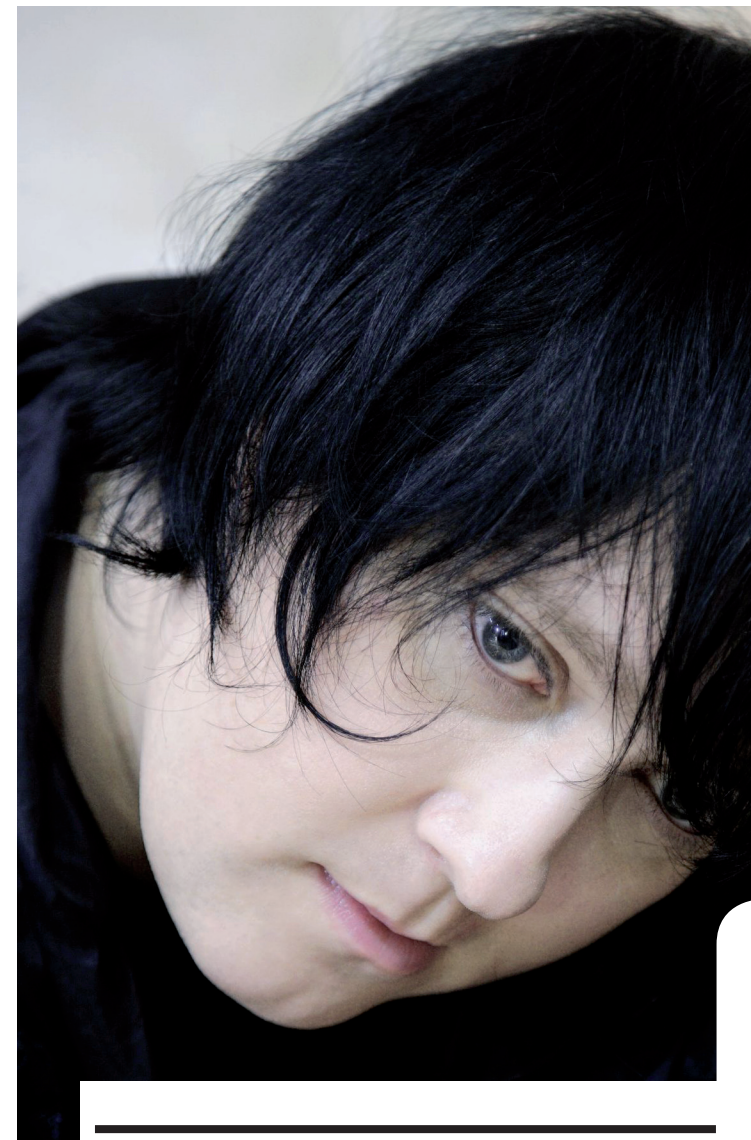
Stephan Vanfleteren is voor velen onder ons geen onbekende meer. Wie de overzichtswerken *Flandrien*, *Belgium* en *Portraits* aan zich laten passeren heeft, kent ongetwijfeld zijn bijdrage aan Zeno, de weekendbijlage in De Morgen. Ook in Oostende is hij geen nieuwkomer meer. Twee jaar geleden was hij hier te gast met zijn *Visscherskoppen*, dit jaar met de tentoonstelling *Aller/Retour*. Voor dit project, dat enkele jaren in beslag genomen heeft en resulteerde in een gelijknamig boek, werkte hij samen met Michael De Cock, tevens curator van Theater Aan Zee 2010. Het boek *Aller/Retour* is het verslag van een meerjarig onderzoek naar de weg die vluchtelingen in meer dan barre omstandigheden afleggen. Belangrijk voor Michael De Cock, die instond voor de tekst, is dat de complexiteit van de problematiek benadrukt wordt. Maar ook dat we ons er bewust van worden dat de beloften van de Europese politici geen werkelijkheid zijn geworden. De verschillende Europese landen hebben nog steeds geen op elkaar afgestemde migratiepolitiek.

Voor de gelijknamige fototentoonstelling heeft men, in navolging van het inhoudelijke luik, buiten de grenzen van de klassieke opstelling gedacht. De levensgrote zwart-wit prints zijn op minder evidente plekken geplaatst en vragen dus van de 'bezoeker' een kleine inspanning. Wie de foto's wil zien, moet ze zoeken of beter nog, wordt er onverwachts mee geconfronteerd. Stephan Vanfleteren geeft aan dat

een vluchteling of nieuwkomer ook niet altijd direct te herkennen is, zo moet het ook met de foto's' zijn. Ze krijgen een meerwaarde door de plaats waar ze opgesteld zijn -ook omdat sommigen op de plaats van de effectieve actie hangen- maar het mag zeker in de verdoken sfeer blijven. Zelf was Vanfleteren liever nog extremer gegaan in het uitkiezen van de locaties maar hij beseft ook dat sommige van zijn ideeën niet haalbaar zijn. Een levensgroot portret op de krijtrotten van Dover kan amper confronterender zijn maar is praktisch een bijna onuitvoerbare opdracht. Ook zijn idee om de foto's aan de onderkant van de ophaalbruggen van de ferry's te bevestigen past volledig in het verhaal maar is even moeilijk realiseerbaar.

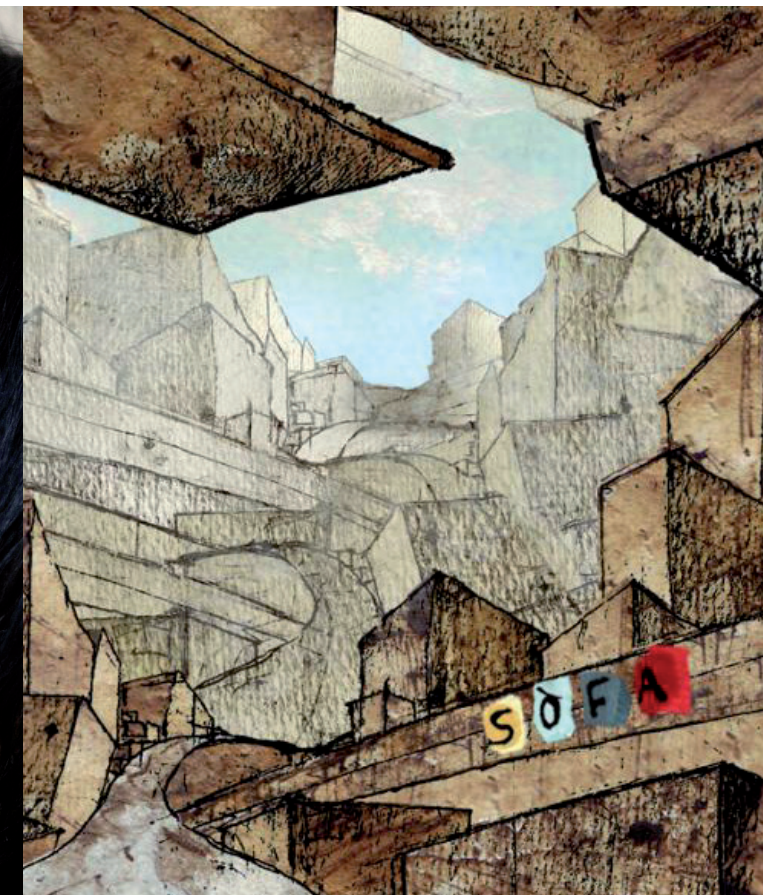
Wat opvalt is dat zijn foto's een hoge graad van abstractie behouden. Niet enkel zijn er de indringende portretten of de meer spectaculaire beelden, zoals Vanfleteren ze zelf noemt, maar heeft hij ook voor enkele rustpunten gezorgd in het boek. Kabbelende golfjes, wolken, de maan, dingen die de vluchtelingen zien tijdens het lange wachten. De eentonigheid maakt evenzeer deel uit van deze mensen hun traject en enkel de meer sensationele acties tonen zou een te eenzijdig beeld van het geheel schetsen.

Over zijn samenwerking met Michael De Cock is hij enkel lovend. In het verleden, waaronder voor *Visscherskoppen*, heeft Vanfleteren zelf beeld en tekst in zijn reportages geïntegreerd en ook het thema migratie is niet nieuw voor hem maar dit project had hij nooit alleen kunnen doen. Michael

SONGTEXT

Aan elke deelnemer van Jong Muziek vroegen we een songtekst om in de TAZette te publiceren. Met de eerste band is het al raak: SÒFA brengt, jawel, instrumentale muziek met een "huiselijk kamergevoel", in de sfeer van de sfeervolle scores van de IJslander Johann Johannsson of de filmmuziek van Clint Mansell. Omdat we voor de eerste aflevering van deze rubriek niet blanco willen beginnen, vroegen we Karen Willems van SÒFA naar een songtekst van een muzikale held. Et voilà. Willems: "Ik heb gekozen voor *Another World* van Anthony and the Johnsons. Het is prachtige muziek bij een donkere tekst over onze gedoemde wereld. Prachtig door de uitzonderlijke stem van Anthony, maar ook door de meeslepende arrangementen van de Amerikaanse hedendaagse componist Nico Muhly, zeker een voorbeeld voor ons."

I need another place
Will there be peace
I need another world
This one's nearly gone

Still have too many dreams
Never seen the light
I need another world
A place where I can go

I'm gonna miss the sea
I'm gonna miss the snow
I'm gonna miss the bees
I'll miss the things that grow

I'm gonna miss the trees
I'm gonna miss the sun
I'll miss the animals
I'm gonna miss you all

I need another place
Will there be peace
I need another world
This one's nearly gone

I'm gonna miss the birds
Singing all their songs
I'm gonna miss the wind
Been kissing me so long

Another world
Another world
Another world

HET ABC VAN MAARTEN SOETE

Maarten Soete (°1983) beleeft dit jaar zijn vuurdoop als TAZ-programmator jong theater. Ter gelegenheid van zijn eerste keer voelden we hem alfabetgewijs aan de tand over oude wijn en nieuwe bezems.

A llez-hop! # TAZ was altijd al een ongelooflijk festival met een ongelooflijk publiek. Ik vertrek dus vanuit een sterke positie, maar ik hoop het festival op een paar vlakken toch nog te kunnen laten groeien.

B âtard # Bij dit Brusselse cross-overfestival voor jonge kunstenaars verdiende Maarten zijn sporen als programmator.

E ngagement # We willen ons engagement verstevigen naar jonge makers toe – dat engagement stopt bijvoorbeeld ook niet met het uitdelen van een geldprijs. We willen de nieuwe creaties nog meer begeleiden – artistiek, productioneel, zakelijk.

H et Gesprek # In alle opzichten staat het gesprek met jonge makers voorop. Vandaar ook de lunch & punch-momenten van *rekto:verso* – waar dramaturgen, makers, journalisten samen met de jonge kunstenaars een bepaald thema aanpakken. Ook het publiek is van harte uitgenodigd!

I nterdisciplinair # Vanuit mijn achtergrond bij Bâtard kijk ik automatisch disciplineoverschrijdend. Ik probeer zowel dans, mime, beeldende kunst en alles daartussenin op te volgen.

J adrana # Heeft als productiemedewerkster alle jonge theatervoorstellingen onder haar hoede – dat zijn er véél. Met een ongelooflijke drive lost ze alle mogelijke vragen op en houdt ze het overzicht. Samen vormen we een goed team!

M entor # De theaterjury werd vervangen door een ploeg festivalmentoren. Ook die beslissing kadert in het grotere

engagement dat we aan de dag willen leggen tegenover jonge makers. In plaats van dat ene gesprek helemaal aan het eind van het festival heeft iedere productie nu een eigen mentor en wordt vanaf dag één feedback uitgewisseld – op informele basis kijken en praten, vanaf dag één, dat is de opdracht.

N omaden # De nomaden blijven een schitterend format – alleen wilden we terug op zoek naar de ervaring van ‘onderweg zijn’. We hebben aan een aantal kunstenaars gevraagd om de Nomadenwandelingen te begeleiden en die ook op een artistieke manier naar hun hand te zetten.

T he winner is... # Voor alle duidelijkheid: de prijs wordt niet afgeschaft. Er is wel een nuance opgetreden, in die zin dat het meer dan ooit een creatieprijs is – geen eindpunt maar een beginpunt, zou je kunnen zeggen. Het is niet per se ‘de beste’ die wint, wel degene die én indruk gemaakt heeft én voor wie het interessant is om in deze context in Oostende volgend jaar een creatie te komen maken. Vandaar ook het belang van de gesprekken die de mentoren voeren.

W ysiwyg # Ik hoop dat het publiek zich dit jaar met een open en nieuwsgierige blik meer dan eens verrast wordt door de vele jonge kunstenaars. What you see is what you get.

Z agevent # Genoeg geleuterd. Nu veel voorstellingen zien!
Enjoy.

HET VOLLEDIGE ALFABET VINDT U OP DE WEBSITE:
WWW.THEATERAANZEE.BE

(EC)

LUNCH & PUNCH: DE EERSTE NAMEN REKTO:VERSO NODIGT UIT...

Eet en discussieer mee!

Wie zijn die makers achter de voorstellingen? In Lunch & Punch dient cultuurtijdschrift *rekto:verso* telkens een heet thema op, gelinkt aan twee producties. Jonge makers en oude rotten gaan met elkaar in discussie, met de mond vol.

Zaterdag 31 juli, 12u30-14u DOCUMENTAIRE: kunst als kopieermachine?

Steeds vaker zie je kunstenaars materiaal verzamelen uit de werkelijkheid, via studie, interviews, documenten. Vanwaar die tendens te verklaren? Wat zijn de valkuilen? Enz.

Over *Triptiek* (docu *Not waving but drowning*) & *Begin* (Nomaden 1) spreken: Elias Grootaers + Freek Vielen + Hanneke Pauwe (*Tirgu Mures* in *Triptiek*) + Christophe Aussems (de *Queeste*)
Moderator: Karel Vanhaesebrouck

Maandag 2 augustus, 12u30-14u IKZELF & DE WERELD: waar gaat de grens?

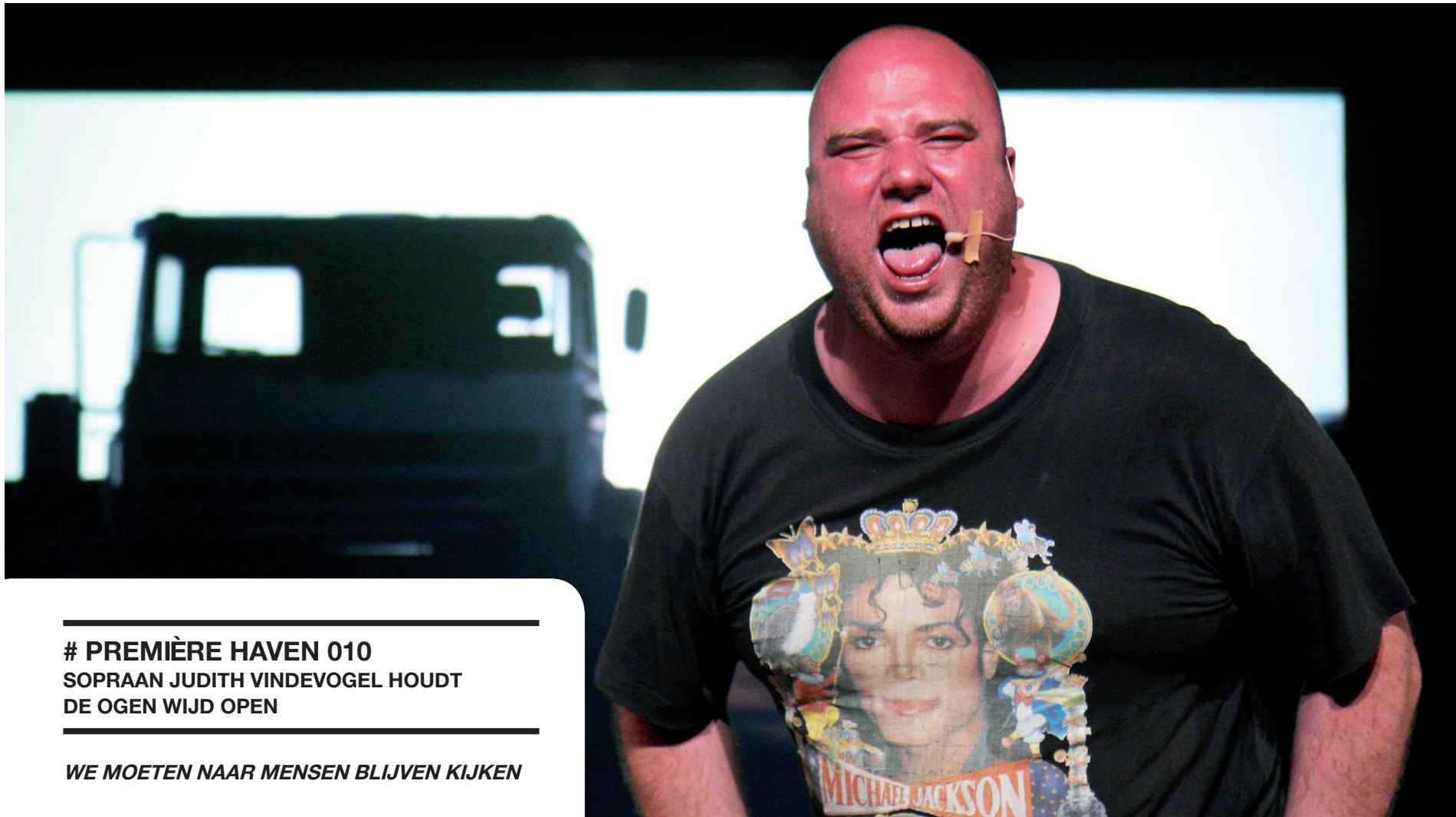
Van jong werk wordt wel eens gezegd dat het naar zijn eigen navel staart, terwijl buiten de wereld brandt. Mag het persoonlijke dan niet? Is het persoonlijke politiek? Wat is dat, ‘anekdotisch’?

Over *Irakese Geesten* & *Papadag - een diavorstelling* (Nomaden 4) spreken: Mokhallad Rasem + Bert Hana + Kris Kuppens (Lemmens, Braakland/ZheBilding)
Moderator: Katrien Van Langenhove

is vijf jaar bezig geweest aan dit onderzoek en Stephan is er twee jaar later ingestapt. Hij ziet Michael dan ook als de drijvende kracht van het project en zichzelf eerder als een co-piloot. Dat is toch wel een andere manier van werken en een ander soort intensiteit dan wanneer je een eigen project uitwerkt of wanneer je een foto maakt voor de krant. Wanneer je voor de krant werkt moet alles snel gaan en heb je niet, zoals hier, de mogelijkheid om een band op te bouwen met deze mensen. Vanfleteren voegt er ook nog aan toe dat hij het gevoel had met iets relevants bezig te zijn. Migratie is één van de grote thema's van de afgelopen jaren maar ook van de komende jaren en er zal niet gauw een oplossing voor gevonden worden. De complexiteit van deze problematiek mag niet zomaar onder de mat geschoven worden en ook al formuleert het boek geen allesomvattend antwoord, het werpt zonder twijfel een ander licht op het hele debat.

Al deze aspecten en de enorme gedrevenheid van Michael De Cock maakten van dit onderzoek een intense ervaring die het mogelijk maakten een breder beeld van de migratieproblematiek te vormen. (CVC)

GRATIS IN EN OM OOSTENDE

PREMIÈRE HAVEN 010 SOPRAAN JUDITH VINDEVOGEL HOUDT DE OGEN WIJD OPEN

WE MOETEN NAAR MENSEN BLIJVEN KIJKEN

Met de samenwerking voor HAVEN 010 gaan WALPURGIS en 't ARSENAAL (i.s.m. Union Suspecte) inhoudlijk en artistiek over de grenzen. Michael De Cock schreef het verhaal van de ontmoeting tussen een Maghrebijnse vluchteling en een Belgische vrachtwagenchauffeur. Judith Vindevogel, zangeres en artistiek leider van WALPURGIS, verzamelde muzikanten uit alle hoeken van Europa. HAVEN 010 is een internationale dialoog, op en buiten de scène.

Wat hebben HAVEN 010 en Bertolt Brecht met elkaar te maken?

Judith Vindevogel: 'Met ICTUS heb ik een aantal jaren een programma gebracht met liederen van Tom Waits en Kurt Weill. Een van de liederen was *Zeerover Jenny* uit de Driestuiversopera van Bertolt Brecht. Dat lied gaat over een arm meisje, een nobody onderaan de maatschappelijke ladder, die niet de menselijke aandacht krijgt die iedereen verdient: ze wordt genegeerd en vernederd, niemand doet moeite om haar werkelijk te leren kennen. *Zeerover Jenny* begint hardop te dromen van het moment dat alles zal veranderen, dat de machtsverhoudingen zullen kantelen. Ik beseftte op een gegeven moment dat dat lied, als je het vertaalt naar vandaag, zou kunnen gaan over al die mensen van buiten Europa die naar hier proberen komen en die wij hier liever niet dan wel zien. De bourgeois die in het lied van Weill gevisieerd worden zijn wij westerlingen, die zowel letterlijk als in ons

bewustzijn weinig plaats maken voor mensen die op zoek zijn naar een ander leven. Ik wist dat Michael De Cock heel erg met dat migratiethema bezig was en dus ben ik met hem gaan spreken – zo is het idee voor HAVEN 010 ontstaan.'

Het lied klinkt als een waarschuwing: zullen wij gestraft worden voor ons egoïsme?

'Het lied van *Zeerover Jenny* wijst toch op een dreigend gevaar. Het meisje droomt dat er een schip zal aanmeren, dat de mannen van dat schip de stad zullen veroveren en iedereen tot bij haar brengen. Wanneer de kapitein van het schip haar vraagt wie er moet gedood worden, antwoordt zij 'iedereen'. Logisch: mensen die als honden worden behandeld zullen als honden reageren. Voor mij betekent dat lied dat we oog moeten hebben voor elkaar, dat we voor elkaar moeten zorgen en dat we die migratieproblematiek niet onder de mat mogen stoppen. We moeten naar mensen blijven kijken – als we dat niet doen ontmenselijken we ze. Machtsverhoudingen kunnen snel kantelen. Zowel onze welvaart als onze menselijkheid zijn heel fragiel.'

Een ander muzikaal speerpunt in HAVEN 010 is de Bachcantate *Ach wie flüchtig, ach wie nichtig*.

'Ach hoe vluchtig en futiel is het leven...' Ik heb die cantate gekozen omdat ze tegelijkertijd een lichte

140

140 cm, dat is de gemiddelde spanwijdte van de zilvermeeuw, sinds een jaar of tien alomtegenwoordig in Oostende. Als u er eentje ziet - te herkennen aan de bleekgrijze vleugels en de rode vlek op zijn ondersnavel - hebt u uw bestemming dus bereikt. Wel oppassen: voederen is verboden en ze zijn brutaal genoeg om aan zelfbediening te doen.

en een donkere kant heeft. Je kan haar ook op twee manieren interpreteren. Vanuit het standpunt van de migranten is er de idee dat het leven kort is – 'het ontstaat gelijk een wolk maar is even snel verdwenen'. Voor de vluchtelingen is er de hoop en de drang om iets moois van hun leven te maken, voor hen is het nu of nooit. Vanuit het standpunt van de westerse mens kan je de cantate lezen als een waarschuwing: niet zo arrogant, met al die verworven rijkdom en macht, want geluk kan van de ene op de andere dag verdwijnen.'

Dat dubbele perspectief valt op: in HAVEN 010 komt niet enkel de migrant maar ook de autochtoon aan het woord.

'Michael vertrekt in zijn voorstellingen vaak van het verhaal van de vluchteling, ik vond het belangrijk om ook 'onze' zijde aan bod te laten komen. Al die mensen die van daar naar hier komen, dat doet ook iets met óns. Zelfs als 'breddenkend' mens voel je dat er een spanningsveld ontstaat: tot waar laat je hen komen, waar houdt je tolerantie op? Ik heb het dan in de eerste plaats ook over mezelf, hoor. Omwille van die dubbelzijdigheid staat naast het personage van de Maghrebijn die naar Londen wil vluchten ook een tweede, Belgisch personage. Het gaat om een vrachtwagenchauffeur die door het openstellen van de Europese grenzen en de toevloed van Poolse en Slowaakse chauffeurs zijn

job verliest. Daardoor krijg je in HAVEN 010 een genuanceerd verhaal waarin de complexiteit van de realiteit – en dus onze verdraagzaamheid én onverdraagzaamheid – een plaats krijgt.

Dialoog is een inhoudelijk kernbegrip in HAVEN 010, maar heeft het ook in de artistieke samenwerking betekenis gekregen?

'Zeker, ik werk met muzikanten uit Noorwegen, Albanië, Kroatië, Spanje... Muziektheater is bij uitstek een discipline waarin verschillende culturen, stijlen en motivaties samenkomen. Dialoog staat centraal in elk project van WALPURGIS. Michael en ik wilden van bij het begin van HAVEN 010 een uitgesproken Europese samenwerking maken. Een artistieke samenwerking, niet alleen gericht op het binnenhalen van speelplekken in het buitenland. En dat betekent: in gesprek gaan met mensen die van elders komen. Het resulteert niet altijd in een makkelijk parcours. Echt met elkaar in dialoog gaan is makkelijker gezegd dan gedaan. *(lacht)* Maar het is wel waar wij met HAVEN 010 naar gestreefd hebben.' (EC)

SPEELDATA: 29, 30 EN 31 JULI - LOODS NMBS